

—Ще ли додете утрѣ на литургия? попита той.

—Дохождамъ, що има?

—Има да заравяме с'утрѣ: единъ отъ братія та умря, него ще заровимъ. Погледайте.

—И коливо ще има, и сто лишны поклона въ день тъ?

—Да, ще има. Защо да ся не помолимъ, послѣ и зарадъ насть ще ся молятъ. Щастливъ е той! притури Анатолий и въздъхна.

—Той вече си свърши работа та, достигна, кое то желаше, ами кога ще свършимъ ный? Може бы юще много и много трудны години предстоятъ напредъ! Може бы и не такыва искушенія ще ся пснитъ юще! Помогни ны Господи! Отпусти ны по скоро непростенъ тѣ грѣхове! . . .

—Истина ли, че тжй много ви ся ще да умрете!

—Ами вамъ иска ли ви ся да си идите въ отечество то?

—То ся знае.

—И менъ ся иска. Само мое то отечество вече не е тука, а на небе то. Менъ тука нѣма вече що да ма интересува! и колкото по скоро ма повика Господъ при себѣ си, толкози по добрѣ.

Три нжти ся удари кѣмбаната. О. Анатолий ся стресна и зе бросници тѣ си.

Време е за правило то, вече е срѣдъ-нощъ. Прощавайте пріятелю! Подиръ канонъ тѣ трѣба да ида юще и при духовникъ тѣ: нѣщо ми е мжчно днесъ.

—Нема нѣма и да спите?

—Ще сваря да ся наснѣж—кога умрѣ.

—Като че ще спите на онзи святъ?

—Вый се ся шегувате! Ще спи само тѣло то въ гробъ тѣ, а душа та не спи никога.

О. Анатолий си отиде.

Въ сжсѣдни тѣ стаи ся чу еднообразно, равномѣр-